

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Santa Llúcia .....

Santa Llúcia, que celebrem el 13 de desembre, és una de les santes més populars de casa nostra, en una data en què entrem de ple ens els preparatius de les festes nadalenques. Dóna nom a les fires de pessebres, arbres i objectes relacionats amb aquestes dates. És la patrona dels cecs, de les modistes, dels sastres, dels oculistes i dels fotògrafs. Segons la tradició, Llúcia va néixer a Siracusa durant el segle III, filla de pares nobles, educada en la fe cristiana. De ben joveneta, féu vot de virginitat, però la seva mare, malalta, la va prometre amb un jove pagà. La mare es va curar per les pregàries de Llúcia i accedí a alliberar-la del compromís, perquè ella es volia consagrar completament a Déu. Però el

seu pretendent no ho va acceptar i la va denunciar com a cristiana en temps de l'emperador Dioclecià. El jutge va demanar-li que abjurés de la seva fe, però fou inútil. Llúcia va ser lliurada a la prostitució, però ella digué: «El cos queda contaminat només si l'ànima hi consent», frase que agradà a sant Tomàs d'Aquino per a explicar la realitat del pecat. Tanmateix, no van aconseguir de moure-la sota cap concepte, fins que la van matar amb una espasa i va morir dessagnada mentre exhortava els presents a la conversió. Amb el temps s'hi han anat afegint diverses llegendes que augmentaren la seva popularitat fins als nostres dies. La seva tomba fou descoberta a les catacumbes de Siracusa l'any 1894.

Diumenge II d'Advent | Cicle C

Lectura del llibre de Baruc (5,1-9)

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriosament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

Salm responsorial (Salm 125)

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

(1,4-6.8-11)

Germans, sempre que prego per vosaltres, la meva oració

és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu es testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapiguen apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (3,1-6)

L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà, ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per a obtenir el perdó dels pecats.

Complia el que hi ha escrit en el llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu.»

2

full

«Joan rebé la paraula de Déu al desert» | Mn. Marc Majà Guiu

L'Evangelí del segon diumenge d'Advent ens parla del «desert» en què Joan rebé la paraula de Déu. Tot i que enmig del fred de desembre ens resulti una mica forçat ambientar-nos en el desert, quin significat deu tenir aquest lloc en relació amb l'Advent?

Les setmanes prèvies a les festes de Nadal, amb tot el que comporten de compres, preparació d'àpats, trobades, assaigs..., acostumen a anar marcades pel brogit de córrer amunt i avall, fent diverses coses al mateix temps, amb dificultats reals per a aturar-se i preguntar-se si tot plegat constitueix una veritable preparació per al Nadal. Caminant pels carrers comercials, enmig de tanta gent amb pressa, hom pot sentir fins i tot una certa buidor, un cert «desert interior», per la falta d'un nord

clar vers on orientar-se. Si bé això ens pot ser motiu de desànim, no ens ha de fer perdre l'esperança de l'Advent. Així reflexiona, positivament, sobre els deserts del nostre món el papa Benet: «En el desert es torna a descobrir el valor d'allò que és essencial per a viure; així, en el món contemporani, són molts els signes de la set de Déu, del sentit últim de la vida (...). I en el desert fan falta sobretot persones de fe que, amb la seva pròpia vida, indiquin el camí cap a la Terra promesa i d'aquesta manera mantinguin viva l'esperança. La fe viscuda obre el cor a la gràcia de Déu que allibera del pessimisme. Avui més que mai evangelitzar vol dir donar testimoni d'una vida nova, transformada per Déu, i així indicar el camí» (homília en l'obertura de l'Any de la Fe).

Maria, la realització més perfecta de la fe | Romà Casanova, bisbe de Vic ...

Llegim en el *Catecisme de l'Església Catòlica*: «Obeir (*ob-audire*) en la fe és sotmetre's lliurement a la paraula escoltada, perquè la seva veritat és garantida per Déu, que és la mateixa Veritat. Abraham és el model d'aquesta obediència que la Sagrada Escripura ens proposa. La Mare de Déu n'és la realització més perfecta» (núm. 144).

En Maria es fa present la realització més perfecta de la fe. Ella és per a nosaltres model de fe, model de resposta a la paraula de Déu. Ens diu el papa Benet XVI en la *Porta fidei*: «Per la fe, Maria va acollir la paraula de l'Àngel i va creure en l'anunci que seria la Mare de Déu en l'obediència de la seva donació (cf. Lc 1,38). En la visita a Elisabet va entonar el seu cant de lloança a l'Omnipotent per les meravelles que fa en els qui s'encomanen a ell (cf. Lc 1,6-55). Amb goig i tremolor va donar a llum el seu únic fill, mantenint intacta la seva virginitat (cf. Lc 2,6-7). Amb la confiança posada en el seu espòs Josep, va portar Jesús a Egipte per salvar-lo de la persecució d'Herodes (cf. Mt 2,13-15). Amb la mateixa fe va seguir el Senyor en la seva predicació i va romandre amb ell fins al Calvari (cf. Jn 19,25-27). Amb fe, Maria va assaborir els fruits de la resurrecció de Jesús i, guardant tots els records en el seu cor (cf. Lc 2,19,51), els va transmetre als Dotze, reunits amb ella al Cenacle per a rebre l'Esperit Sant (cf. Ac 1,14; 2,1-4)» (núm. 13).

«Certament, mirant Maria veiem quin ha estat el

seu camí de fe. En ella es veu clarament que la fe és resposta fidel a la Paraula de Déu. La fe no és un mer sentiment que neix en el cor, sinó que neix de l'escolta de Déu, que parla al cor de l'home i li fa present el seu signifi- cat de salvació. Per a Maria aquest signifi- cat era la mateixa Paraula de Déu, feta carn en el seu si virginal. El signifi- cat de salvació de Déu passava per ella per a arribar a tots els homes. En el seu si es va engendrar el Redemptor de tota la humanitat. El seu "fiat", la seva resposta plena de confiança i d'abandonament al misteri de Déu, és obediència plena de fe: "Sóc l'esclava del Senyor: que es compleixin en mi les teves paraules" (Lc 1,38). Creure vol dir «abandonar-se» a la veritat mateixa de la Paraula de Déu vivent, sabent i reconeixent humilment com en són, d'insondables, els seus signifi- cat, i, d'inescrutables, els seus camins! (cf. Rm 11,33)» (Joan Pau II, *Redemptoris missio*, 14).

I com el pare en la fe, Abraham, també Maria va passar en el seu camí de la fe la prova: al peu de la creu Maria va participar en el misteri de l'anorreament del seu Fill. Aquesta fou la més profunda *kenosis* de la fe en la història de la humanitat. Maria en aquell moment, com sempre en la seva vida, es va mantenir ferma en la fe; esperant contra tota esperança va creure i va arribar a ser mare de tots els redimits per la sang de Crist (cf. Rm 4,18). Certament, a Maria li escau la felicitació de la seva cosina: «Feliç tu que has cregut!» (Lc 1,45).

Agenda litúrgica de la setmana

9 ■ Diumenge II d'Advent / Cicle

C. Santa Leocàdia, màrtir (ss. III-IV).

Lectures: Baruc 5,1-9 / Salm 125 / Filipencs 1,4-6.8-11 / Lluc 3,1-6

Litúrgia de les hores: Setmana II

10 ■ Dilluns. Santa Eulàlia de Mèrida, verge i màrtir (ss. III-IV). La Mare de Déu de Loreto. Sta Júlia (ss. III-IV).

Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluc 5,17-26

11 ■ Dimarts. Sant Damas, papa († 384). Sant Eutiqui, màrtir.

Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14

12 ■ Dimecres. La Mare de Déu de Guadalupe.

Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30

13 ■ Dijous. Santa Llúcia, verge i màrtir (ss. III-IV). Santa Otilia, verge (s. VII).

Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15

14 □ Divendres. Sant Joan de la Creu, religiós i doctor de l'Església (1542-1591).

Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19

15 ■ Dissabte. Sant Urbici († 802). *Lectures:* Eclesiàstic 48,1-4.9-11 / Salm 79 / Mateu 17,10-13

16 ■ Diumenge III d'Advent / Cicle C. Santa Adelaida († 999). Sant Josep Manyanet, prevere (1833-1901).

Lectures: Sofonies 3,14-18a / Isaïes 12,2-6 / Filipencs 4,4-7 / Lluc 3,10-18

El missatge del Sínode de Bisbes a tot el poble de Déu | Redacció .....

Oferim alguns passatges seleccionats del missatge que el Sínode de Bisbes sobre la nova evangelització, celebrat a Roma el passat mes d'octubre, ha dirigit a tot el Poble de Déu.

La nova evangelització

Conduir els homes i dones del nostre temps cap a Jesús, a la trobada amb ell, és una urgència que apareix en totes les regions, tant les d'antiga com les de recent evangelització. En tots els llocs se sent la necessitat de revifar una fe que corre el risc d'apagar-se en contextos culturals que obstaculitzen el seu arrelament personal, la seva presència social, la claredat dels seus continguts i els seus fruits coherents. No es tracta de començar-ho tot de nou, sinó —amb l'ànim apostòlic de Pau, el qual afirma: *Ai de mi si no anunciés l'Evangelí!* (1Co 9,16)— d'inserir-se en el llarg camí de proclamació de l'Evangelí que, des dels primers segles de l'era cristiana fins ara, ha recorregut la història i ha edificat comunitats de creients per tota la terra. Per petites o grans que siguin, són el fruit del lliurament de tants missioners i de no pocs màrtirs, de generacions de testimonis de Jesús, dels quals guardem una memòria agraïda. Els canvis socials, culturals, econòmics, polítics i religiosos ens criden, però, a quelcom nou: a viure d'una manera renovada la nostra experiència comunitària de fe i l'anunci, mitjançant una evangelització «nova en el seu ardor, en els seus mètodes, en les seves expressions» (discurs a la XIX Assemblea del CELAM, Port-au-Prince, 9-3-1983, núm. 3), com va dir Joan Pau II.

Alguns preguntaran com es pot dur a terme tot això. No es tracta d'inventar noves estratègies, gairebé com si l'Evangelí fos un producte per posar al mercat de les religions, sinó descobrir les maneres mitjançant les quals, davant la trobada amb Jesús, les persones s'han acostat a ell i per ell s'han sentit cridades a adaptar aquestes maneres a les condicions del nostre temps.

Volem ressaltar que la nova evangelització es refereix, en primer lloc, a nosaltres mateixos. En aquests dies, molts bisbes ens han recordat que, per a poder evangelitzar el món, l'Església ha de posar-se, sobretot, a l'escolta de la Paraula. La invitació a evangelitzar es tradueix en una crida a la conversió.

El món d'avui

Aquest serè coratge sosté també la nostra mirada sobre el món contemporani. No ens sentim atemorits per les condicions del temps en què vivim. El nostre món és ple de contradiccions i de desafiaments, però continua essent creació de Déu, i, encara que ferit pel mal, sempre és objecte del seu amor i és el seu terreny, en el qual es pot tornar a sembrar la llavor de la Paraula perquè torni a donar fruit.

No ocultem els problemes que aquests desafiaments suposen, però no ens atemoreixen. Això ho assenyallem especialment davant els fenòmens de globalització, que han de ser per a nosaltres oportunitat per a estendre la presència de l'Evangelí. També les migracions —encara amb el pes del sofriment que comporten, i amb les quals volem estar sincerament propers, amb

l'acolliment propi dels germans— són ocasions, com ha succeït en el passat, de difusió de la fe i de comunió en totes les seves formes. La secularització i la crisi del primat de la política i de l'Estat demanen a l'Església repensar la pròpia presència en la societat, sense renunciar-hi. Les moltes i sempre noves formes de pobresa obren espais inèdits al servei de la caritat: la proclamació de l'Evangelí compromet l'Església a estar al costat dels pobres i compartir amb ells els seus sofriments, com ho feia Jesús. També en les formes més aspres d'ateisme i agnosticisme podem reconèixer, fins i tot de maneres contradictòries, no un buit, sinó una nostàlgia, una espera que requereix una resposta adequada.

El paper de la parròquia

L'obra de l'evangelització no és una tasca exclusiva d'algú en l'Església sinó del conjunt de les comunitats eclesials, on es té accés a la plenitud dels instruments de la trobada amb Jesús: la Paraula, els sagraments, la comunió fraterna, el servei de la caritat, la missió.

En aquesta perspectiva emergeix sobretot el paper de la parròquia, com a presència de l'Església en el territori en el qual viuen els homes, «font de la vila», com li agradava d'anomenar-la a Joan XXIII, on tothom pot beure trobant-hi la frescor de l'Evangelí. La seva funció roman imprescindible, encara que les condicions particulars poden requerir una articulació en petites comunitats o vincles de col·laboració en contextos més amplis. Sentim, ara, el deure d'exhortar les nostres parròquies a unir a la tradicional atenció pastoral del Poble de Déu les noves formes

de missió que requereix la nova evangelització. Aquestes han d'assolir també les variades formes de pietat popular. A la parròquia continua essent decisiu el ministeri del sacerdot, pare i pastor del seu poble. A tots els preveres, els bisbes d'aquesta Assemblea sinodal expressen gratitud i proximitat fraterna per la seva no fàcil tasca i els convidem a unir-se cada vegada més al presbiteri diocesà, a una vida espiritual cada vegada més intensa i a una formació permanent que els faci capaços d'afrontar els canvis socials.

Paraules a les Esglésies d'Europa

Una paraula de reconeixement i d'esperança volem adreçar als bisbes a les Esglésies del continent europeu, avui en part marcat per una forta secularització, a vegades agressiva, i encara avui ferit pels llargs decennis de governs marcats per ideologies enemigues de Déu i de l'home. Reconeixem el vostre passat i també el vostre present, en el qual l'Evangelí ha creat a Europa certes i experiències de fe concretes i decisives per a l'evangelització del món sencer, moltes vegades plenes de santedat: riquesa del pensament teològic, varietat d'expressions carismàtiques, formes variades al servei de la caritat amb els pobres, profundes experiències contemplatives, creació d'una cultura humanística que ha contribuït a donar rostre a la dignitat de la persona i a la construcció del bé comú. Les dificultats del present no us poden deixar abatuts, estimats cristians europeus: aquestes dificultats us han d'animar a fer un anunci més joïós i viu de Crist i del seu Evangelí de vida.

Publicat un llibret de pregàries bàsiques del cristià.....

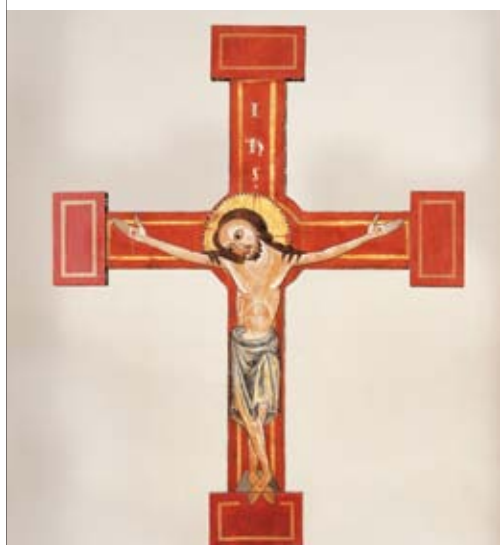
Amb motiu de l'Any de la Fe, s'ha publicat una segona edició del llibret *Pregàries bàsiques del cristià*, ampliada, a petició de molta gent, amb les *fórmules de la doctrina cristiana*, que en el seu moment s'editaren en un full a part. La bona acollença de la primera edició —s'han exhaurit els 14.000 exemplars impresos— han animat a fer-ne aquesta segona.

La primera part del llibret recull les pregàries bàsiques del cristià, amb una presentació que cerca la claredat. Per no enfarregar, s'han escollit només les fonamentals. La segona part presenta les fórmules que resumeixen el contingut de la fe. Dispersos enmig de molta informació, avui és essencial presentar el contingut de la fe de manera breu i sintètica. La seva senzillesa (format butxaca) fa que sigui ideal per a tenir a totes les famílies que participen de les activitats de la parròquia, per a les escoles, per a portar-lo a sobre o tenir-lo a mà en qualsevol moment. El preu és de 0'50 cèntims, es poden demanar a la Llibreria del Seminari (902 702 032 –llibreria@diacvic.com) o a la Secretaria General del bisbat (93 883 26 55 – secretaria-adjunta@bisbatvic.com).

El conjunt de les oracions cristianes que s'han transmès de generació en generació és un patrimoni ha protegir. És la primera llavor de pregària que molts nens han rebut i que molts adults segueixen pregant en la intimitat del seu cor. Moltes mares i

àvies han ensenyat a pregar fent memoritzar aquestes senzilles oracions als seus fills i nens, a la nostra terra han tingut importància els petits devocionaris. Amb aquesta edició en presentem un amb un aspecte renovat per a que ajudi a realitzar la mateixa funció.

Pregàries bàsiques del cristià i fórmules de la doctrina catòlica

Bisbat de Vic

Restaurada l'ermita de Santa Perpètua (Sant Cristòfol de Vespella).....

El diumenge dia 28 de setembre va fer-se una emocionant inauguració de les obres de restauració de l'ermita de Santa Perpètua, del terme parroquial de Sant Cristòfol de Vespella. L'ermita havia estat molt popular entre els feligresos de les diferents parròquies que l'envolten, per les quals solia passar l'ermità de Santa Perpètua per acostar la santa als feligresos i per recollir almoines. L'església, probablement erigida en època romànica, fou profundament reformada en els segles barrocs, i en les darreres dècades havia estat força abandonada.

Un petit grup de voluntaris, vinculats familiarment amb la capella de Santa Perpètua, van emprendre fa prop d'un any una campanya de restauració, amb molta il·lusió i molt pocs mitjans. La seva tenacitat i un seguit

de col·laboracions desinteressades han fet possible la restauració completa i modèlica de l'ermita; s'ha repasat la teulada, s'han arranjat les quatre façanes i s'ha rehabilitat l'interior amb gust.

La missa, presidida pel vicari general del bisbat, David Compte, centrà les diferents activitats d'inauguració de les obres. En nom del bisbat s'agraí l'esforç i la dedicació dels promotors de la restauració.

Mn. Florenci Viladoms i Vila, *in memoriam* .....

Florenci Viladoms i Vila va néixer a Castellbell i el Vilar (Sant Cristòfol) el 6 de desembre de 1939.

Va cursar els seus primers estudis a Sant Cristòfol i a Sant Vicenç de Castellet. Entrà al Seminari de Vic l'1 d'octubre de 1951, quan tenia onze anys, i s'hi formà durant dotze cursos.

Fou ordenat sacerdot el 22 de setembre de 1963 i celebrà la seva primera missa a l'ermita romànica de Sant Jaume de Sant Cristòfol de Castellbell i el Vilar.

Amplià estudis a Roma i de retorn fou vicari de la parròquia de Vacarisses i després de la Sagrada Família de Manresa.

Integrat a la Diòcesi Missionera del bisbat de Vic a través de l'Obra de Cooperació Sacerdotal Hispano-

Americana, va partir cap a l'Argentina el 15 de setembre de 1967. Allà realitzà una important i intensa labor pastoral, a les parròquies de Nuestra Señora del Perpetuo Socorro de Trujuy i San Cayetano del Viso, construint diverses esglésies, escoles i menjadors infantils.

Realitzà una important tasca docent, arribant a ser rector del Seminari Menor de San Miguel. Persona senzilla, humil, riallera i una mica reservada, fou un home de fe profunda que estigué al servei de l'Església durant quaranta-nou anys.

Era una gran devot de la Mare de Déu de Lurdes. Morí a l'edat de setanta-quatre anys el 5 de novembre a l'Hospital Austral de Buenos Aires.

Mn. Viladoms, al centre, rodejat de companys vigatans.

Breus .....

» Trobada dels membres dels consells pastorals.

Recordem que per a dissabte vinent, dia 15 de desembre, són convocats tots els membres dels Consells Pastorals d'arreu de la diòcesi, parroquials, arxiprestals, diocesà, i tots els fidels interessats, a una jornada de formació que tindrà lloc al Seminari de Vic. Començarem a les 10 del matí amb una estona de pregària i, continuarem, a 2/4 d'11, amb dues ponències del Dr. Joan Planellas, titulades «El Concili Vaticà II: què i per a què» i «Quin és el paper del laic segons el Concili Vaticà II?». Clourem el matí, a la 1 del migdia, amb la celebració eucarística, font i cim de la vida cristiana, com ensenya el Concili. Qui ho desitgi pot quedar-se a dinar, com també assistir al taller de la tarda, de 15,30 a 16,30. Preu espe-

cial (inscripció + dinar + aparcament), 10 €.

» **Recés de catequistes.** La Delegació Diocesana de Catequesi organitza un recés d'Advent per a catequistes, que tindrà lloc a l'escola del Pare Coll de Vic el dissabte dia 22 de desembre a partir de les 10 del matí. A la capella del mateix col·legi, a les 12, s'hi celebrarà una missa en sufragi de Marisa Costa, morta recentment (com informarem dies enrere). La Delegació també informa que una vintena de catequistes de la nostra diòcesi de Vic van participar en les Jornades Interdiocesanes de Catequesi a Sta. Susanna (bisbat de Girona), que com sempre, i encara més en aquest Any de la Fe, tot aprofundint els documents del Concili Vaticà II, han estat una nova oportunitat formativa i de comunió amb els altres catequistes de les diòcesis germanes.

A la vora del foc | El somriure dels infants | Climent Forner. ....

No hi ha com el somriure d'un infant. Que ho diguin sinó les mares quan, així que els han donat a llum, emmirallen per primer cop el seu somriure amb el dels nadons, ni que sigui enmig de plors d'alegria. Podríem retrocedir fins al clàssic Virgili per a trobar-ne la, possiblement, primera referència literària. No cal, en tenim una altra de molt més recent i reveladora; és aquella de Tagore, el gran poeta hindú del segle passat, comentada tantes vegades per mi mateix: «Quan neix un infant vol dir que Déu, malgrat tot, no ha deixat de confiar en els homes.»

En els infants, és Déu mateix qui ens somriu? En cristià, sí, sobretot en Jesús, l'Infant de Betlem, el seu Fill en persona, convertit en Senyor de la glòria quan el ressuscita d'entre els morts i se l'asseu a la seva dreta. Quin misteri de misteris: Déu el Pare, Amor i Vida, que, amb un gest de confiança total, absoluta, ens convida a ser partícips de la seva obra creadora i salvadora! I això, «malgrat tot», malgrat els nostres molts pecats i les nostres moltes mesquineses. Havent-nos creat, sap com som de fràgils els humans, d'on el seu perdó misericordiós infinit, sense límits. Si només depengués de nosaltres, la història de la Humanitat ja s'hauria acabat de fa temps per culpa nostra: guerres, odis, venjances, crims, corrupcions, barbaritats de tota mena, o, simplement, no parint fills per egoisme. El Déu que, malgrat el rebuig superbiós

d'Adam, ja va posar a les nostres mans el seu immens projecte des de l'alba de la creació (a distància dels milions i milions d'anys llum que sigui), no ha deixat mai de confiar en nosaltres, fins a l'extrem que ens ha donat el seu Fill únic sabent per endavant que, fent un mal ús de la nostra llibertat, el clavaríem a la creu. No es pot estimar més. Aquesta nova aliança, no es trenca, és eterna.

Les pròximes festes de Nadal ens conviden a recordar, viure i reviuire tota aquesta epopeia d'amor i de gràcia. Llàstima que els somriures dels infants d'ací i d'arreu, sobretot del mal anomenat Tercer Món, durin tan poc, com si fossin estrelles que es fonen tristament en un no-res: fam, misèria, infanticidi, deseducació, explotació laboral, sexual i militar... No us hi heu fixat? És esgarriós. Quan ens miren, només tenen ulls, uns ulls oberts i plorosos que ens acusen d'haver-los robat impunement el somriure. Ai, flor d'ametller!

Sort que el somriure de l'Infant de Betlem, enlluernador com és a llums de Pasqua, no hi ha res ni ningú que pugui apagar-lo! Ni que, mentrestant, Jesús no deixi de plorar en nosaltres i amb nosaltres, els seus germans, destinats a compartir la seva glòria, en espera del part definitiu, el de la «major naixença.» El sol imperible que venç i vencerà totes les nits. Bon Nadal!

Llibres | La pregària segons el cardenal Martini .....

La col·lecció «Savieses» d'Editorial Claret ha aconseguit (núm. 16, Barcelona, octubre del 2012) una obra del carismàtic cardenal Carlo Maria Martini, arquebisbe emèrit de Milà i traspasat recentment. Es titula *Una cosa molt personal* i se subtitula *Meditacions sobre la pregària*. Aquest llibre, traduït de l'italià per Josep Ruaix, ens ofereix una sèrie de reflexions sobre la pregària, reflexions fruit d'una llarga experiència vital i basades sempre en uns sòlids coneixements bíblics. Ancià que s'adreça a persones madures, Martini insisteix en la pregària d'agraïment, proposa una mirada de caràcter sintètic sobre

la pròpia vida —reconeixent-hi els dons de Déu, fins i tot a través dels inevitables sofriments— i convida a un creixement de la pregària vocal juntament amb un inici de simple contemplació. I conclou, en el seu Prefaci: «Però serà l'Esperit Sant qui es convertirà en el nostre mestre interior. A nosaltres no ens quedarà sinó seguir-lo dòcilment.»

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 902 70 20 32 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60